

מסורת הש"ס

(א) עוקצין סייא מייא.
(ב) ציל מיטמאין. (ג) רשיל
מייא. (ד) וואסוויס נשד
בראשוי אז ערש דק וקטן
שמוזער בי אינל וואוי רשוי
לריוס ד מחמת קטני ולא
טמא וימיטמא בי קן הוא
נפילא עיין רשיל. (ה) עיין
פון' שנתא. דייא ר'א
ימוס' פסחים לג: ד"ה
למיתת.

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִן הַבְּרִיָּה
אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לְאִכְלָה
וְהִנֵּגְתָּ בְּנִבְלָתָהּ יָטֵאָה עַד
הָעָרֶב וְיִקְרָא יָא לֹט
2. וְכִי יִתֵּן מִמֶּנּוּ עַל יְרֵעַ
וְנָפַל מִנִּבְלָתָם עָלָיו טֵמֵא
הוּא לָכֶם: וְיִקְרָא יָא לֹחַ
3. וְכֹל אֲשֶׁר יִפֹּל
מִנִּבְלָתָם עָלָיו יֵטֵמָה
תִּנְהַר וּבְיָרִים יִתֵּץ טֵמְאִים
הֵם וְטֵמְאִים יִהְיוּ יְהוּ
וְיִקְרָא יָא לֹה

גליון הש"ס

גמ' ד' יהירא כתיב. עיין
מזה דף כו ע"א תוס' ד"ה
מן התמוד:

הנהות הב"ח

(א) גם' מה להסך שכן איכל
אלא לא לכתוב וי' ראלא
יד: (ב) שם לאיטרופי
האמרת:

מוסף רש"י

כדי. שם חכם (גימין פה).

שיטה מקובצת

6 יכול לא יהא טמא
ראמי מעשה די: **7** די
יתירא כתיב. גיב עיי' תוס'
לעיל דר ע"ב: **8** לא
יהא טמא ראמי מעשה
יד להכניס ולהוציא:
9 תיל יטמא יויד יתיר'
קא דרי' הדוריל למיכתב
טמא וכתב יטמא לרביד
טומאות. הסיד ומהיד כל
שהוא: **10** שהתנור תחלה
והאוכלים שניים כדתיא
בפסחים. גיב ואומי' נמי
לעיל כ"י ראשון דו'

(כד) דחיר תורנו כן ביל:
 (ו) מה להנך שכן מיטאן
 בקלו וזה יבב מייא בקעת
 מירשו רשי' דיל כיי שכן
 מיטאן מקבילן שומאה
 שלא בניניה שומאה
 טטא ממוף דהתנור בקיל
 מאירי: מה להנך שכן
 אוכל האפי' דהך מיטא
 לאו קולא וחומרה דהא
 הוה אפינא דהא אמרין
 בכל הבשר וכו': (ז) וידן
 מוציא' מאמאטם לאתריס
 אף אני: (ח) תנה ענין
 ליד דעלמא דאובלין ואם
 אינו ענין:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

יכול שאני מוֹלִיג כו'. שהיגע כנגד הבשר לא יהא טמא דאפילו משה יד וְלֹא עֵבֶד לִכְנִיִּים וְלִהְיוֹת טוֹמְאָה לֹא נַעֲבִיד הֵאֱלֹהִי שׁוֹמֵר דְּרִיזִין דְּלִמְעֵשִׁיט מֵאִיטְרוֹפִי אִפִּילוּ חֹרֵת יד הָאוֹכֵל לֹא יִהְיֶה לִּיה דְּשֵׁאֵם נֶגַע יד הָאוֹכֵל הַטְּמֵא דְבָר אַחֵר יִלְפִינָן לְקַמֵּן דְּמוֹיָאָה טוֹמְאָה מִן הַטְּמֵא לְטוֹרָה וְהֵאֱלֹהִי שׁוֹמֵר לֹא יד הוּא וְשִׁמְרָתוֹ לֹא תִשְׁהִי אִפִּילוּ לְחִסּוּת מִן תַּלְמוּד לְמֵר יִטְמֵא (ד' **כָּל שְׂבֹא יד.** עַל שֶׁאֵין כּו מוֹח וְכִרְאָשׁ הָאֶחָד בָּשָׂר: **טמא.** אִם הִיָּה טוֹרָה וְנֶגַע הִיד בְּשָׂר מִכְנָסָה טוֹמְאָה לְאוֹכֵל דְּלַעֲיָא לֹא אוֹכֵל הוּא מִקְבֵּל טוֹמְאָה כְּאוֹכֵל עֲמֹל:

ידו בצלוב טהור מטמא: ואינו מטטרף. לכניה: וכל שהוא שומר אע"פ שאינו יד, כגון עור שנגדו כות שבר: טמא. אם היה טהור מקבל טומאה ומכניסה לאוכל: ופטמה. אם היה אוכל טמא ונגע שומרו בטהור מוציא שומר אלא שהטומאה מזה היה: לא יד ולא שומר. כגון שרש: טמא הוא לכל לכל שבצרכים. לכל דבר שהוא צורך לכל בצלוב היה הכל טמא הרי לך שהיד מביאה טומאה לאוכל דהא יד גבי הכאת טומאה כתיב: ובי ימות וגו'. הרי יד להוציא דהא נבלה לאו כח הכנסה היא שהטומאה מגופה ויד דכתיב זה לטמאיו אחריו כתיב: יד להכניס ולהוציא. כלומר הרי לנו יד להכניס דעומדת אוכלת יד נבלה להוציא: שומר. דכתיב רחמנא לעיל מעל כל זרע וזרע וקחם וכו' למה לי: כי ואימא יד להכניס ולא להוציא ושומר להכניס ולהוציא. כלומר לא האמורה לצלובין להכניס אלא לכל לא להוציא ומנגלה לא יפלא להוציא כדאמרין לקמן דשאי נבלה דעומדת תמורה היא וכן כתיב שומר להוציא כתיב ושומר לצרף לית לך: ומשני יד להכניס ולא להוציא לא מניס אמרם דהפסח עינו מעייל. וחס"פ שערין לא ידה לו טומאה אפוקי מיביעה הלך מין דמכנס כ"ש דהוציא ושומר אמי להכניס ולהוציא כק"ו והאי דכתיב רחמנא לצרף כתיב: ואימא יד דכתיב אכלים להוציא כתיב ויד להכניס והכנסה לא אמי מהאליה וכתב שומר לרבות נו אף הכנסה אכל יד להכניס ושומר לצרף לא ולקמיה [כ"ג] משני מעיקרא כי כתיב יד אכלין אסתלת טומאה כתיב דהא הכנסה ומיהו השתא משני ליה שנייה אחריה: יד ויפירא כתיבא.

ועל כרחק תרמי להוואה לא אינטערן
 לד חד מינייהו להכנסה וכוון דליחתה הכנסה והוואה ביד יליף שומר בק"ו וכי כתיבה רחמנא לנרץ כתיבה: **הי מינייהו מיירר**. כולוה להוואה
 רייבי: **וילון סנדך**. טור ונבלה: **ורעיס טומאה מרובה**. שמקבלין טומאה מולדי טומאה אחרת בצטור שאינו מקבל טומאה אלא תמא
 הוואמה וכן מנבלה מנורה טומאה אוכלין דכנתן מתמיהין ריבה לטמא טומאה אוכלין ממא שריבה לטמא טומאה נבלות: **טור ממשא**
טובלין באויר. שהטור מחלה יאיר וואכליין שניים כדמייא בפסחים בפרק ראשון (דף כ: ד"ה תוכי ויקרא יא) אע"פ שלא נגע מה חוכו האמור לטמא
 כ"י אלא תמא טומא לאוכלין אע"פ שאין נוגעין בו האמר נבלה ופירשים טמאין שאין טמאין אחרים אא"כ נגעו בן כל הכך דקאמר
 מימי מיייה בניין אב קאמר טימא כאן וטימא כאן מה האמר מוואה טומאה לאחרים אכן כאן ד מוואה טומאה לאחרים:
 י"י סי"י. ארו חו לא תכתוב ותימי מינייהו: **ופסיי סנדך**. האד השוה צבחה שכן טמאין וכן מוואה טומאן לאחרים אכן איני אריא
 ורעיס טמאיש שהאד ידן מוואה טומאן לאחרים: **אמר רב הונא בריה דרבי יוסע**. הא דהכרז לאו פירכא היא דהיינו גמר מלאכה
 דידהו וטור גמי נבלו גמר מלאכה לאו טמא הוא: **ואם להכך שכן מיטמאין**. קבלו הטומאה שלא ננגיעה דהא אמרן בכל הבשר (ועל דף קטו):
 דמה האד פריקין כל דהו: **אלא יד דנבלה**. מיירר דהיינו מהכך דכי פירכה מה לרעיס שכן טומאן מרובה טור יוסי מה לטור שכן טמא
 אחרים מאויר ורעיס יאיר וטור וזמר האד השוה צבחה שכן טמאין וידן מוואה וטומאה לאחרים אכן איני אריא נבלה אלא תמא מייתר יד דנבלה
 להווא: **תמא לי דאס אינו ענין לה**. דהא אלא צמה האד: **פסו ענין לי דעלמא**. וואכליין ואס אינו ענין להוואה דהא כדדידור
 כמיבא למה להכנסה הרי ד להכניס והוואה וטור לנרץ: **שלא סאמר דיו**. אל הוה כמיבא בגופה ונגמרה מהכך האד חמישי דיו
 ליד נבלה הלמדה מאלו להיות כאלו דמה אלו לא ממנו אדם אף נבלה הוואל ויד דידה מהכך אחיא לא טמא אדם דרך ידה כגון חב
 קוסם כביט כשר נבלה להיות לו יד ונגע אדם בו לא יעמא עד שיגע בנבלה עצמה וכן עולם של נבלה עצמה ממי דהוא יד: **ושומר**
דנבלה. דרבינו לא לעיל דאמר יול אף שר שיש עליו כית כשר הנגע כנגד כשר מאחוריו וכן יאיר ענין ת"ל יעמא לא נרץ למיכתביה
 למלאי הלכתא כתיבה: **אין לאטורפוי**. הא מעטיה מהי דקמי רישא נבלתה ולא צטור שאין עליו כית כשר ועור משלימו לכוות:
גמא ענין ליד דנבלה. שאף ע"פ שאינו שומר מוואה: **ואס אינו ענין לה**. דהא בגופה כמיבא טמא ענין ליד דעלמא ולא נקט הכי אס אינו ענין לשומר דנבלה
 אלא להכניס. האי דנקט טמא ענין ליד דנבלה והדר אינטרין ליה למימר טמא ענין ליד דעלמא ולא נקט הכי אס אינו ענין לשומר דנבלה
 טמא ענין ליד דעלמא הכי שייך למימי שפיר מדדין דיתורא דשומר בנבלה כמיבא טמא ענין לנבלה דנבלה ונבלה היא
 וכוון דמשום יד אחא טמא ענין ליד דעלמא דיד ויד הוא אכל שומר דנבלה להיות ענין ליד דעלמא לא שייך למימר:
 ואימא

קִיָּת.

ה א מ"י פ"ה מהל' שאר
אבות העומאה הל' ז
ו ב מ"י שם הלי"א:
ז ג מ"י פ"ה מהל'
עומאה אוכלין הלי"א:
ח ד מ"י שם הלי"א:

רבינו גרשום

[illegible]